ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **S. M.,** zastoupený JUDr. Borisem Vršinským, advokátem se sídlem Mezi Vodami 1955/19, Praha 4, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2023, č. j. MV-205572-4/SO-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 6. 2023, č. j. 63 A 5/2023-45,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání kvůli existenci důvodného nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ČR závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Stěžejním podkladem pro tento závěr jsou utajované informace, s nimiž se žalobce nemohl během správního řízení seznámit. Nyní je sporné především to, jestli správní orgány žalobci v rozhodnutí sdělily podstatu důvodů,

které z utajovaných informací plynou, a jestli jsou utajované informace skutečné, věrohodné a relevantní. Podle žalobce došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

[2] Podle krajského soudu správní orgány s podstatou důvodů obsažených v utajovaných informacích žalobce seznámily. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zejména uvádí, že se informace týkají osobního chování žalobce a toto jednání lze považovat za závažné narušení veřejného pořádku. Není nárazové, náhodného charakteru, naopak jde o dlouhodobou činnost žalobce, která se v budoucnu může opakovat. Směřuje proti nezákladnějším hodnotám společnosti, které jsou trestním právem chráněny. Žalobce rozvíjí kontakty související s organizovaným kriminálním prostředím. Svým chováním se může dopouštět závažné a významně společensky nebezpečné trestné činnosti. Žalobcova podnikatelská činnost je navíc kontroverzní a souvisí s hospodářskou kriminalitou. Krajský soud se seznámil s obsahem utajovaných informací a dospěl k závěru, že jsou skutečné, věrohodné a relevantní. Rozhodnutí zároveň nezasáhlo nepřiměřeně do žalobcova soukromého a rodinného života. Proto žalobu zamítl.

II. Argumentace účastníků řízení

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle stěžovatele nebylo prokázáno, jestli jsou utajované informace věrohodné, přesvědčivé a relevantní. Podle judikatury NSS, SDEU i ESLP měl být stěžovatel seznámen alespoň s podstatou důvodů, které z utajovaných informací vyplývají. Žalovaná však ve svém rozhodnutí používá vágní a obecné fráze, ze kterých se stěžovatel nic relevantního nedozvěděl a s podstatou důvodů seznámen nebyl, takže mu byla znemožněna účinná obrana. Krajský soud navíc v rozporu s judikaturou NSS nezhodnotil věrohodnost, přesvědčivost a relevanci utajovaných informací. Proto o takové zhodnocení žádá stěžovatel NSS. Stěžovatel přitom odmítá, že by představoval ohrožení veřejného pořádku, nemá žádný záznam v rejstříku trestů, ani proti němu nebo jeho společnostem nebylo zahájeno trestní stíhání. Je přesvědčen, že se utajované informace nezakládají na pravdě, popřípadě byly dezinterpretovány v jeho neprospěch, nebo nejsou závažné.

[4] Stěžovatel také stejně jako v žalobě namítá, že krajským soudem aprobované správní rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života, protože v jeho důsledku nebude už moci žít se svojí rodinou na území ČR (manželka a dcera mají v ČR povolení k trvalému pobytu a jeho syn je českým občanem – stěžovatel se tak považuje za blízkého rodinného příslušníka občana EU). Přesun rodiny do Ruska je kvůli současné politické situaci nereálný. V důsledku neprodloužení povolení nebude moci plnohodnotně podnikat jako jednatel a společník několika českých společností. Pro řádný chod těchto společností je přitom nezbytné, aby jako jednatel mohl navazovat kontakty s českými partnery. Bez tohoto podnikání nebude mít možnost zajišťovat příjem pro sebe a svoji rodinu. Odůvodnění napadeného rozsudku je neaktuální, neboť stěžovatel již mnoho let nemá účast v zahraničních společnostech a podnikání v zemědělství je závislé na jeho osobním vykonávání na území ČR. Stěžovatel zároveň upozorňuje na to, že v ČR žije již od roku 2011, spolu se svou rodinou je do české společnosti integrován, naopak v Rusku

žádné zázemí nemá, nesouhlasí s tamějším režimem a obává se, že by mu tam hrozilo pronásledování. Soud se stejně jako správní orgány nezabýval všemi relevantními okolnostmi uvedenými v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zejména délkou pobytu na území a společenskými a kulturními vazbami. Nad rámec právní argumentace stěžovatel ve svém stanovisku k věci upozorňuje na mediální zájem o jeho případ a s ním spojené snahy o rozdmýchávání rusofobie, etnické nenávisti a diskriminace na základě národnosti. Rozsudek krajského soudu obsahuje podle stěžovatele známky předsudků, když všechny jeho argumenty krajský soud zamítl, a některé argumenty správních orgánů představují zjevnou spekulaci. O účelovosti postupu v jeho případu svědčí i předčasné zveřejnění neoficiálního rozhodnutí krajského soudu v médiích ještě před jeho vyhlášením.

[5] Stěžovatel také namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, protože krajský soud se nevypořádal s námitkou vnitřní rozpornosti rozhodnutí správních orgánů. Správní orgány totiž na jednu stranu připouští, že jednání stěžovatele nepředstavuje trestný čin, na druhé straně ale představuje závažné narušení veřejného pořádku, pro něž není dopad rozhodnutí do jeho života nepřiměřeným.

[6] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry krajského soudu. Obdobné námitky, které nyní stěžovatel uplatňuje, již vypořádala ve svém rozhodnutí, resp. krajský soud v napadeném rozsudku. Žalovaná proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je přípustná a lze ji projednat.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud o ve věci stěžovatele již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 16. 2. 2022, č. j. 6 Azs 352/2021-38, kterým zrušil rozhodnutí krajského soudu a žalované a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, protože stěžovateli nebylo ani v obrysech sděleno, co je podstatou utajované informace, na jejímž podkladě bylo rozhodnuto o pobytovém oprávnění (bod 18 napadeného rozsudku).

[10] Protože se kasační závaznost právního názoru vysloveného v rozhodnutí NSS uplatní i při přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu vydaného poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo správními soudy zrušeno (usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, 4321/2022 Sb. NSS, bod 47), soud nyní stručně shrne závazný pokyn správním orgánům v rozsudku č. j. 6 Azs 352/2021-38. Hodnotit, jestli správní orgány sdělily žalobci dostatečně alespoň v obecnosti podstatu důvodů, které jsou v utajovaném podkladu rozhodnutí, je nutné vždy individuálně a s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem každého případu. Nelze tedy činit obecné závěry o tom, jaké informace mají být žalobci z utajovaných podkladů zpřístupněny. Správní orgány mohou žalobci např. sdělit, zda důvody, pro které jej považují za bezpečnostní riziko pro ČR, spočívají v jeho vlastním jednání, či v jednání jiných, s ním určitým způsobem spojených osob, jestli jde o jednání týkající se jeho soukromého či pracovního

života, jestli je o činnost dlouhodobou, případně jeden či více časově krátce ohraničených, ale závažných incidentů, a tak podobně. Nicméně si nelze vystačit s jednou paušalizovanou frází. Bude vhodné, pokud správní orgány vyzvou k vyjádření k otázce, co lze účastníkovi sdělit, i orgány, od nichž utajované informace obdržely (body 22 a 23 rozsudku č. j. 6 Azs 352/2021-38).

[11] Šestý senát se však nezabýval ostatními kasačními námitkami, nehodnotil tedy obsah utajovaných informací z hlediska jejich věrohodnosti, přesvědčivosti apod., ani tvrzený zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života (bod 25 rozsudku č. j. 6 Azs 352/2021-38). V tomto rozsahu tedy závazný právní názor nevyslovil. Nejedná se o opakovanou kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., protože šestý senát zrušil nejen rozhodnutí krajského soudu, ale také správní rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.

[12] NSS nejdříve posoudí, jestli krajský soud dospěl ke správnému závěru, že správní orgán stěžovateli sdělil podstatu utajovaných informací (III. a), poté jestli jsou utajované informace skutečné, věrohodné a relevantní (III. b) a následně jestli je zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele nepřiměřený (III. c).

III. a) Správní orgány stěžovateli sdělily podstatu utajovaných informací

[13] Mimo výše uvedeného posouzení v rozsudku č. j. 6 Azs 352/2021-38, na které NSS odkazuje, je nutné zmínit, že povinnost správního orgánu informovat cizince alespoň o podstatě důvodů, na základě kterých mu ukončil pobytový titul, vyplývá také z judikatury SDEU, jak uvádí rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2021, č. j. 10 Azs 270/2021-54, 4279/2022 Sb. NSS, v bodě 17. Jak vyplývá z rozsudku velkého senátu SDEU ze dne 4. 6. 2013, C-300/11, *ZZ v. Secretary of State for the Home Department*, bod 65, při použití utajovaných informací je nutné dotčenou osobu seznámit alespoň s podstatou důvodů, na kterých jsou utajované informace založeny, což plyne ze zásady kontradiktornosti jako součásti práva na obhajobu v čl. 47 Listiny základních práv EU (jak následně potvrdil SDEU v rozsudku ze dne 22. 9. 2022, *Országos Idegenrendeszeti Főigazgatóság a další*, C-159/21, body 51, 60; také rozsudek NSS ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, bod 12).

[14] Podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Toto pravidlo je jednou ze zákonných záruk ústavně chráněných principů spravedlivého procesu. Jednou z výjimek z tohoto pravidla, o kterou jde v nynější věci, je situace, kdy podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 správního řádu uchovávány odděleně mimo spis. Příkladem takových písemností a záznamů jsou též utajované informace, které byly správnímu orgánu poskytnuty policií nebo zpravodajskými službami. V takovém případě se může účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním

nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis (§ 36 odst. 3 správního řádu).

[15] Podle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců se písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí.

[16] Podle žalované lze chování popsané v utajovaných informacích vedených v režimu „vyhrazené“ považovat za osobní chování stěžovatele, jde o dlouhodobé jednání, nikoli jednorázové, náhodné, u kterého lze předpokládat, že se nebude v budoucnu opakovat. Zdrojem těchto informací je operativní činnost prováděná podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Jednání stěžovatele je v rozporu s veřejným pořádkem, konkrétně s nejzákladnějšími hodnotami společnosti, které jsou chráněny trestním právem. Z obsahu informací vyplývá, že stěžovatel dlouhodobě rozvíjí kontakty a činnosti ve vztahu k organizovanému kriminálnímu prostředí a svým jednáním se může dopouštět závažné a významně společensky nebezpečné trestné činnosti. V rozporu s veřejným pořádkem je také jednání stěžovatele v souvislosti se zjištěnou kontroverzní podnikatelskou činností spojenou s potenciální hospodářskou kriminalitou. Z utajované informace vedené pod č. j. V96/OAM-2022 vyplývají skutečnosti získané od zdroje obeznámeného s konkrétním jednáním stěžovatele, který inicioval aktivity, které mohly vyústit v nebezpečnou trestnou činnost.

[17] Nejvyšší správní soud se s obsahem utajovaných informací seznámil a konstatuje, že krajský soud dospěl ke správnému závěru, že s ohledem na konkrétní okolnosti případu správní orgány stěžovateli sdělily podstatu důvodů, které plynou z utajované informace, jak požadoval v rozsudku č. j. 6 Azs 352/2021-38. Nejednalo se o paušalizované fráze, ale o informace v dostatečné míře konkrétní, tedy v nezbytném rozsahu a způsobem, který náležitě zohlednil nutnost zachování důvěrnosti důkazů (srov. rozsudek SDEU C-300/11, bod 68). Správní orgány postupovaly v souladu se závazným pokynem NSS v rozsudku č. j. 6 Azs 352/2021-38 a umožnily tak identifikovat stěžovateli přičítané závadné jednání alespoň v obecné rovině.

[18] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, který požaduje konkrétnější informace, protože uvedení detailů by bylo v rozporu s povahou utajovaných informací. Takto by byl ohrožen jejich charakter a důvody jejich utajení. Nelze opomenout, že judikatura SDEU i ESLP respektuje zájem státu na ochranu takto citlivých informací, a proto nepožaduje jejich zpřístupnění účastníkovi řízení. Stěžovatelův omezený přístup k informacím vyvažuje jeho odlišné procesní postavení oproti „běžným“ účastníkům řízení a zavazuje soudy k větší aktivitě při přezkumu těchto informací.

III. b) Utajované informace jsou skutečné, věrohodné a relevantní

[19] Dále se NSS věnoval samotnému obsahu utajovaných informací. Judikatura NSS požaduje, aby informace v utajovaných podkladech nebyly pouze vyjádřením názoru zpracovatele, bez patřičného skutkového základu v podkladech zachyceného a soudem

ověřitelného. Správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost skutečností v utajovaných podkladech uvedených a jejich význam ve vztahu ke sporné věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, 3667/2018 Sb. NSS, bod 32). Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajených informací je především zajistit, aby k němu byly používány jen informace skutečné a věrohodné, nikoli vyfabulované. Tyto informace musí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, 4031/2020 Sb. NSS, bod 22).

[20] V tom rozsahu, ve kterém je rozhodnutí správních orgánů založeno na existenci utajované informace, nelze klást na jeho adresáta náročné požadavky na konkrétnost a kvalitu argumentace v žalobě či v kasační stížnosti. Stěžovatel pochopitelně nemůže namítat konkrétní nezákonnost určitých zjištění, ani jejich nevěrohodnost, neboť obsah utajované informace z logiky věci nezná. I když správní orgány splnily svoji zákonnou povinnost a stěžovateli sdělily podstatu důvodů, které z utajovaných skutečností vyplývají, přesto nemohl stěžovatel namítat konkrétní nezákonnost určitých zjištění ani jejich nevěrohodnost jinak než obecně. Jeho roli proto přebírá soud, který musí mít možnost přezkoumat relevanci všech použitých informací. Proto se musí s těmito informacemi také řádně seznámit (rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2022, č. j. 2 Azs 17/2022-60, bod 12 a tam odkazovaná judikatura).

[21] Nejvyšší správní soud se seznámil s utajovanými informacemi, které nejsou součástí správního spisu, a souhlasí s krajským soudem, že utajované informace jsou skutečné, věrohodné a poskytují spolehlivý skutkový základ pro posouzení věci. Utajované informace se shodují s popisem jejich podstaty, který poskytla žalovaná, a vyplývá z nich, že by stěžovatel při svém pobytu mohl na území ČR závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

[22] Výše uvedené není ani v rozporu s tím, že stěžovatel nebyl odsouzen za žádný trestný čin ani proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Ostatně § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nehovoří o tom, že cizinec již musí veřejný pořádek závažným způsobem narušit, tedy spáchat konkrétní trestný čin, ale že zde existuje důvodné nebezpečí. Správní řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu navíc není trestní řízení (rozsudek NSS č. j. 2 Azs 259/2019-28, bod 19), a sleduje tak jiné cíle. Není proto nutné, aby byl stěžovatel trestně stíhán nebo snad odsouzen, aby jeho pobyt představoval nebezpečí pro veřejný pořádek ČR. Tento aspekt je zřejmý z právní úpravy i judikatury, tudíž nepředstavuje vnitřní rozpor v rozhodnutí žalované a krajský soud nemusel takovou námitku cíleně vypořádat, protože předložil vlastní ucelenou argumentaci, která oprávněnost vnesené námitky vyvrací (rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2022, č. j. 10 As 236/2022-82). Napadený rozsudek proto není nepřezkoumatelný.

III. c) Zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života není nepřiměřený

[23] Krajský soud shrnul, že stěžovatelova manželka a dcera pobývají v ČR na základě platného oprávnění k trvalému pobytu a že zletilý syn nabyl v roce 2022 české státní občanství. Odkázal na to, že správní orgány se podrobně zabývaly posouzením dopadu

rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, přičemž stěžovatel v žalobě uplatnil identické námitky jako v odvolání, tudíž je vhodné poukázat na odůvodnění správních orgánů. Krajský soud uvedl, že zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života není vzhledem k závažnosti jednání stěžovatele popsanému v utajované informaci nepřiměřený.

[24] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že správní orgán zkoumá při hodnocení přiměřenosti zásahu především závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území ČR, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, jeho ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby na území ČR a intenzitu vazeb k domovskému státu. Zároveň zde platí přímá úměra: čím intenzivnější je zásah do soukromého a rodinného života, tím vyšší musí být intenzita narušení veřejného pořádku a tomu odpovídající veřejný zájem na vycestování cizince (např. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, bod 16, nebo ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, bod 31). Dále se při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod klade důraz i na nejlepší zájem dítěte (viz čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte).

[25] Žalovaná i krajský soud postupovaly při hodnocení přiměřenosti podle uvedených požadavků. Žalovaná se této otázce podrobně věnovala na str. 14 až 19 svého rozhodnutí (Ministerstvo vnitra na str. 6 až 8 prvostupňového rozhodnutí). Uvedla, že stěžovatel a jeho rodina nejsou rozhodnutím zcela zbaveni možnosti vést společný rodinný život. Mohou se vzájemně navštěvovat nebo vycestovat do země, která jim pobyt umožní (Ministerstvo navíc na str. 7 prvostupňového rozhodnutí připomnělo, že z úřední činnosti je mu známo, že stěžovatel v minulosti disponoval pobytovým oprávněním na Kypru, kam stále cestuje). Vzájemnému kontaktu skrze návštěvy jim přitom není bráněno ani na území ČR. Hrozící pronásledování v Rusku přitom stěžovatel nijak nekonkretizoval. I přesto, že je občanem Ruské federace a uplatňují se na něj omezení pro vydávání víz, jako rodinný příslušník občana ČR může požádat o udělení krátkodobého víza. I nejlepší zájem dítěte v souladu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, který žalovaná zohlednila, nepřeváží nad zájmem veřejným, a to vzhledem k potřebě předcházet nejzávažnější trestné činnosti. Ve vztahu k ekonomické činnosti žalovaná uvedla, že stěžovatel neprokázal, že by společnosti nemohl vlastnit, zastupovat a jejich prostřednictvím nadále podnikat. Činnost těchto společností může pokračovat i bez jeho stálé přítomnosti v ČR. I když si v ČR stěžovatel vytvořil společenské a kulturní vazby, které žalovaná nezpochybnila, tyto skutečnosti převažuje důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Celkově žalovaná uzavírá, že stěžovatel neprokázal mimořádné okolnosti soukromého a rodinného života, které by převážily veřejný zájem. Krajský soud správně poukázal na obecnost a spekulativnost některých námitek a absenci tvrzení o mimořádných okolnostech, které by měly převážit nad zájmem státu na ochraně bezpečnosti a předcházení závažné kriminalitě.

[26] Nejvyšší správní soud předně poukazuje na to, že stěžovatel v kasační stížnosti z velké části opakuje žalobní argumentaci, aniž by reflektoval závěry soudu k jednotlivým bodům a pokoušel se je cíleně rozporovat. Ve shodě s krajským soudem (i s žalovanou)

nepopírá, že stěžovatel má významné vazby na ČR, a to jak rodinné, tak i skrze své podnikání a společenské vztahy. Intenzita možného narušení veřejného pořádku, jak vyplývá z utajovaných informací, nicméně výrazně posiluje veřejný zájem na neprodloužení pobytového oprávnění stěžovatele. Jak také přiléhavě s odkazem na rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, bod 27, uvedla žalovaná, realizace rodinného života stěžovatele není vyloučena. NSS se také ztotožňuje se závěrem krajského soudu a žalované, že stěžovatel netvrdil žádná specifika ve svém rodičovském vztahu k nezletilé dceři, např. potřebu nadstandardní péče, kterou by mohl poskytovat pouze na území ČR (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Azs 241/2020-29, bod 27). I se zohledněním zájmu nezletilé dcery, který jistě spočívá v kontaktu se svým otcem, je třeba v tomto případě dát přednost veřejnému zájmu, tedy ochraně veřejného pořádku před jednáním stěžovatele.

[27] Ani případný zásah do podnikatelské činnosti stěžovatele nepřeváží veřejný zájem, navíc se zohledněním toho, že jednání, které ohrožuje veřejný pořádek, souvisí se zjištěnou kontroverzní podnikatelskou činností spojenou s potenciální hospodářskou kriminalitou. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že v době bezkontaktní elektronické komunikace mu nepřítomnost na území neodpírá možnost v ČR podnikat. Stěžovatel sice uvádí, že pro řádný chod jeho společností je nezbytná jeho fyzická přítomnost, protože je nezbytné, aby jako jednatel navazoval kontakty a setkával se s českými obchodními partnery. Uvádí také, že zemědělský podnik není možné provozovat bez jeho přítomnosti. Tato argumentace však závěry krajského soudu nevyvrací. Stěžovatel dostatečně nevysvětlil, proč nemůže s českými obchodními partnery komunikovat elektronicky, jak uvedl krajský soud, ani nespecifikoval důvody, proč zemědělský podnik vyžaduje jeho osobní přítomnost na území ČR, když navíc nepopřel, že pobývá i v jiných zemích (na Kypru).

[28] Stejně tak krajský soud správně uvedl, že ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel má majetkovou účast v mnoha společnostech, a to nejen českých, ale i zahraničních. Podnikání proto není závislé na jednom konkrétním místě pobytu, a stěžovatel je schopen své podnikání provozovat i z jiného státu, než ve kterém jeho společnosti sídlí. Stěžovatel sice v žalobě uvedl, že jeho ekonomická aktivita je po mnoho let vázána na ČR, nicméně tuto svoji obecnou námitku nijak nekonkretizoval. Ani neuvedl, že by již nepůsobil v zahraničních společnostech, které jsou uvedeny ve správním spisu. Krajskému soudu předložil pouze výpis z obchodního rejstříku několika jeho českých společností. Jeho podnikatelská aktivita v ČR však sama o sobě nevylučuje aktivitu i v zahraničí. Není proto ani důvodná námitka, že byl rozsudek krajského soudu v bodě 41 neaktuální. Stejně tak odkaz krajského soudu na starší rozhovor stěžovatele v chotovinském zpravodaji nečiní rozsudek neaktuálním. Jeho obsah nebyl hlavním důvodem pro závěr krajského soudu o povaze podnikatelské činnosti stěžovatele, ale sloužil pouze jako dodatečná informace. Podstatné je, že stěžovatel neuvedl konkrétní argumenty vyvracející závěry žalované ke dni vydání napadeného rozhodnutí, „aktuálnost“ rozsudku totiž nelze vztáhnout k jinému než tomuto okamžiku. Klíčové pro posouzení přiměřenosti zásahu do podnikatelské činnosti byla jak pro krajský soud, tak nyní pro NSS, závažnost stěžovatelova jednání a s tím související potřeba ochrany veřejného pořádku. Tudíž i když stěžovatele správní

rozhodnutí v jeho podnikání v určité míře zasáhne, tento zásah je nutné akceptovat jako přiměřený vzhledem k nutnosti ochrany veřejného zájmu.

[29] O délce pobytu stěžovatele a vzniku společenských a kulturních vazeb na území ČR není pochyb. Tyto skutečnosti však správní orgány i krajský soud zohlednily a dospěly k závěru, že v tomto případě nepřeváží veřejný zájem. NSS se s tímto posouzením ztotožňuje. Požadavek judikatury zabývat se v této souvislosti všemi relevantními okolnostmi uvedenými v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců tak byl naplněn.

[30] Nejvyšší správní soud proto souhlasí se závěrem krajského soudu, že zásah napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele není s ohledem na okolnosti této věci nepřiměřeným, přičemž jak správní orgány, tak i krajský soud se touto otázkou náležitě zabývaly.

[31] Nejvyššímu správnímu soudu také není zřejmé, jak by měl krajský soud zohlednit stěžovatelem podané trestní oznámení v souvislosti s vyhotovením utajovaných informací. Krajský soud se s obsahem utajovaných informací seznámil a posuzoval jejich skutečnost, věrohodnost a relevantnost. Pokud by dospěl k závěru, že v souvislosti s jejich vyhotovením byl spáchán trestný čin, byl povinen tuto skutečnost do svého posouzení zahrnout. Jestliže však krajský soud uzavřel, že utajované informace takovými nedostatky netrpí, vypořádal se i s touto námitkou stěžovatele. S ohledem na jejich utajený charakter však krajský soud své závěry detailně rozebírat nemohl.

[32] Co se týče namítaného úniku informací do médií před vynesením rozsudku krajského soudu, stěžovatel tuto námitku dostatečně nekonkretizoval. Pouze přiložil notářský zápis s osvědčením ze dne 19. 6. 2023, že na webových stránkách existuje článek o stěžovatelově případu. Tento článek byl navíc podle notářského zápisu zveřejněn dne 5. 6. 2023, tři dny po vyhlášení rozsudku a jeho vyvěšení na úřední desku, jak vyplývá ze soudního spisu, tudíž není zřejmé, jak by mohl tento článek prokázat jakékoli pochybení krajského soudu. Pokud podle stěžovatele tento článek zasáhl do jeho osobnostních práv, musí se jejich ochrany domáhat u civilního soudu, nikoli u soudu správního.

[33] Skutečnost, že krajský soud zamítl všechny stěžovatelovy argumenty a stěžovatel s jeho posouzením nesouhlasí, nečiní soudce krajského soudu zaujatými. NSS neshledal rozsudek krajského soudu nezákonným a nic nenasvědčuje tomu, že by byl jakkoli ovlivněn, ať už tvrzenými předsudky společnosti či výroky představitelů výkonné moci.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[34] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. NSS nezjistil ani žádný důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl tedy kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované, které by jinak jako úspěšnému účastníkovi

právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Soud jí proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2023

Mgr. Eva Šonková

předsedkyně senátu